

— Азъ искамъ да вжрва въ рай; ала грѣховете ми ма не пуцатъ, казалъ Танчо и почервенѣлъ като ракъ.

— У тебе Танчо има нѣкаква мжка на душата? Ти, какго ми са чини, искашъ да ми кажешъ нѣщо; а не смѣешъ? попиталъ Гжлабъ.

— Нѣмамъ нищо да ти казвамъ, казалъ Танчо.

— Ти нѣщо мислишъ, ти отъ нѣщо са боишъ.

— А може ли човѣкъ да не мисли и да са не бои, когато дѣцата му твърде лесно могатъ да умратъ отъ гладъ, рѣкалъ Танчо и погледалъ на краката си, чегато отъ тѣхъ само искалъ помощъ и добаръ сжвѣтъ.

Сѣки може да разбере колко е тѣшко да искате отъ нѣкого помощъ, а най-повече отъ оногова, комуто още не сте съ нищо заслужиле и комуто само са надѣяте да заслужите. Ние съ тебе, добри читателю, не единъ пѣтъ, както ми са чини,